

[Kristian R. Kristensen]

Det er vigtigt for os i Kristeligt Folkeparti, at vi samtidig med den tekniske udvikling kan tilgodese de menneskelige behov, de familiemæssige behov. Hvis vi ønsker en samfundsudvikling, der kan give både økonomisk og social trykthed i et samfund i udvikling, må den bygges op på samfundets grundpiller, nemlig familierne.

Vi vil derfor lade teknikken udvikle sig til gavn for os alle; men lad os styre den, og lad os leve og udvikle os selv som ansvarlige mennesker og medmennesker i det samfund, der er vort.

Dohrmann (FP):

Fremskridtspartiet er på ingen måde imponeret over ministerens såkaldte industripolitiske redegørelse. Tværtimod vil jeg betegne det som et papir, som bedst kan sammenlignes med noget husflidsarbejde eller noget i den retning.

Jeg vil også godt sige til industriministeren, at da ministeren blev udnævnt, gjorde vi os virkelig store forhåbninger om, at der nu var visse ting, som den nye minister virkelig ville forsøge at få ændret. Vi hører så tit udtalt, at der burde nogle flere erhvervsfolk herind i Folketinget. Det er en betragtning, vi er 100 pct. enige i. Desværre er det min opfattelse, at ministeren, som jo har gjort det godt ude i det private erhvervsliv, er faldet fuldstændig til patten herinde i Folketinget og faktisk fortsætter i nøjagtig de spor, som vi har oplevet igennem mange, mange år, og som har kørt Danmark mere eller mindre i sæk. Det synes jeg er meget beklageligt, også fordi ministeren jo virkelig i kraft af den post, han beklæder, har muligheden for at få mange ting ændret.

Redegørelsen og også nogle af de forslag, ministeren på det seneste har fremsat, tyder på, at ministeren ligesom er tilfreds med at være minister og ikke gør noget ved tingene, og jeg tror virkelig, at man ude i erhvervslivet er skuffet over den holdning eller rettere den manglende holdning, som ministeren indtager.

Situationen er jo den, at vores eksportindtægter falder og handelsbalanceunderskuddet vokser og vokser. Vi har ledig arbejdskraft. Vi har masser af kapital liggende i både pensionskasser og alle mulige steder. Vi har driftige iværksættere og virksomheder, som hel-

lere end gerne vil i gang. Det, Folketinget naturligvis bør gøre, er at skabe rammerne for, at alle de mange også kapitalvillige mennesker, vi disponerer over, kommer i gang. Det mener jeg så oplagt at en redegørelse af denne karakter burde indeholde – i stedet for nogle pæne tanker og støtteordninger osv.

Erhvervslivet skal virkelig have mulighed for at producere – og jeg tænker ikke på de tilskud, som vi også har hørt regeringspartierne ordførere tale så meget om. Den største tjeneste, Folketinget kan gøre erhvervslivet, er at lade det være i fred. Hver eneste gang man giver en krone ud i tilskud, skal den jo hentes andre steder, og derved kommer man i den situation, at gode, konkurrencedygtige firmaer kommer til at betale til de ineffektive. Det er kort og godt, hvad denne tilskudsmani bevirker.

Det siger sig selv, at når de gode virksomheder bliver plyndret, bl.a. gennem forhøjede selskabsskatter, så bliver deres konkurrencemuligheder også ringere. Derfor bevæger vi os henimod, at selv store, driftige virksomheder i dag kører på pumperne, og det er alene Folketinget, der har skabt den situation.

Tanken om ØD og OD bevirker naturligvis også, at mange, først og fremmest udenlandske, investorer holder sig langt, langt væk fra Danmark. Selvfølgelig investerer man da ikke sine penge i et land, hvor man risikerer, at en stor del af kapitalen måske bliver konfiskeret på et eller andet tidspunkt. Det var sådan nogle ting, Folketinget kunne hjælpe erhvervslivet med.

Regeringens politik, også på erhvervsområdet, er desværre alt for meget præget af det, vi oplevede under de socialdemokratiske regeringer. Der er ingen ændringer, og det bekræftede den konservative ordfører jo egentlig udmærket, da han også med stolthed i stemmen stod og fremhævede de 200 mill. kr., der skulle gives i tilskud. Tilskud er det samme som at stjæle pengene ét sted og så placere dem et andet. Og det, man gør, er at ødelægge de produktive virksomheder og pumpe pengene ud i nogle foretagender, som måske ikke har en chance for at overleve. Den frie markedsmekanisme skal selvfølgelig bestemme priserne og også, hvor store de enkelte virksomheder kan blive, og hvor godt de nu engang kan begå sig. Men den hidtidige politik, og først og fremmest skattepolitik-